ПАРТНЕРСЬКИЙ ПРОЄКТ ПАТРІОТИЧНОГО СПРЯМУВАННЯ

ГОВОРЯТЬ СВІДКИ КЛЯТОЇ ВІЙНИ

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ.С.Д.СКЛЯРЕНКА

2014 - 2024

РІК 2022...

01

Був місяць лютий...
Двадцять четверте...
Перші вибухи і руйнування...
На Київ, Суми, Харків вороги ішли...
Атакували Волноваху, Маріуполь, Щастя...
Захопили Нову Каховку та Каховську ГЕС...
Нескінченна вервечка авто на трасах...
Наші українські міста стали форпостом
незламного духу та сили української нації...

03

Був дві тисячі двадцять другий рік...
Спочатку, в січні, ми всі були щасливими...
Але ми навіть не уявляли, наскільки...

02

Був місяць березень...
Вокзали. Паніка. Окупація частини Харківщини.
Обстріли Чернігова та Харкова...
Маріуполь, Лебедин, Суми й Охтирка в оточенні...
У Херсоні тривають вуличні бої...
Страшні катівні мирного населення в Гостомелі та Бучі...
А Польща все приймала і приймала наших українців,
А далі – Чехія, Німеччина, Бельгія і майже вся Європа...
Понад три мільйони українців виїхали за кордон...

РІК 2022...

04

Був місяць травень...
Захисники Маріуполя виходять з Азовсталі та потрапляють у полон.
Окуповано Лиман, Рубіжне, Світловодськ.
Тривають бої в Сєвєродонецьку...
ЗСУ переходять в активний контрнаступ на Харківщині.

05

Був місяць квітень...
Окуповано Ізюм, Кремінну...
Але наші неймовірні ЗСУ продовжують контрнаступ і звільняють міста й села Київщини, Харківщини, Херсонщини...
А вороги лютують... Бої в оточеному Маріуполі...
Продовжуються ракетні обстріли міст на всій території України...

06

Був місяць червень...
Окупанти залишили острів Зміїний у Чорному морі.
ЗСУ втратили Сєвєродонецьк.
А ворог нещадно б'є ракетами по Києву, Лозовій, Прилуках, Кременчуку, Новоград-Волинському, по Дніпру...

РІК 2022...

07

Був місяць серпень...
Ракети летіли на Красноград, Харків, Мерефу, Шепетівку, Сарни, Червоноград, Житомир, Вінницю, Запоріжжя, Одесу...
Це був перший місяць масштабного вторгнення, коли загарбникам не вдалося захопити жодного міста чи великого населеного пункту.
Але розпочався ядерний шантаж росіян щодо можливості підриву Запорізької АЕС...

08

Був місяць вересень...
ЗСУ звільняють майже всю Харківщину, зокрема окуповані міста Ізюм, Балаклію, Куп'янськ (усього 300 населених пунктів), просуваються на Донеччину.
Росія неправомірно визнає Запорізьку та Херсонську області як частину ЛНР та ДНР...

09

Був місяць липень...
Сили оборони України залишили Лисичанськ...
А ракети летять по Вінниці, Одесі, Кривому Рогу, Дніпру, Харкову, Кременчуку, Кропивницькому, Павлограду...
У результаті вибуху у виправній колонії в окупованій Оленівці відразу загинуло 53 полонених ЗСУ...

РІК 2022...

10

Був місяць листопад...
Головна подія – звільнення Херсона...
Вороги відступили на лівий берег Дніпра...
Європейським Парламентом Росію визнано державою – терористом...
А ракети летять по Черкащині, Харкову, Києву і ще десятках міст...

11

Був місяць жовтень...
ЗСУ успішно діють на півночі Донеччини та на сході Харківщини.
Частково виведено з ладу Керченський міст.
А ворог б'є по Харкову, Одесі, Львову, Дніпру, Вінниці, Запоріжжю...
В окупованому Скадовську на Херсонщині окупанти жорстоко стратили справжню патріотку України – медсестру Тетяну Мудренко...

12

Був місяць грудень...
Два масованих ракетних удари по цивільній та енергетичній інфраструктурі нашої держави.
Ми без світла, та ми незламні!
А ЗСУ б'ються, як орли...

РІК 2023...2024

01

І знову лютий... І ще один рік оборони України... Дві тисячі двадцять третій...
Ми боремося. Ми вистоїмо. Ми переможемо...
Летять ракети, та ми нездоланні. Ми незламний народ.
Все буде Україна! Все буде Перемога!

02

Був місяць січень...
Основні бої – за Бахмут та Соледар на Донеччині.
Вороги наступають, та наші захисники їх відбивають.
Трагічна подія у Дніпрі, коли відразу ворожа ракета вбила 46 мешканців багатоквартирного будинку, а 80 тяжко поранено...
А ракети летять... Харків, Київ, Дніпро...

Ти чуєш, Світе, плачуть діти...

Ти чуєш ,Світе, плачуть діти...
Говорять свідки клятої війни.
Як можна їм таке терпіти,
Вони ж іще такі малі.

Позбавлені свого дитинства,
Домівки, де вони росли.
І що згадають? Лише звірства,
Які чужинці принесли.

Ти бачиш, світе,їхні сльози,
Що уночі в подушку ллють.
Стрічають їх на іншому порозі
І в інший клас тепер ведуть.

Бо їхні школи десь далеко,
Під обстрілом або зруйновані лежать.
У їхнім місті небезпека,
Вони тепер лиш подумки туди летять.

Почуй їх, світе, вони пишуть,
Про весь свій біль і тяжкий сум.
Це замість того, щоб радіти.
Прошу тебе, ти їх почуй.

Автор: Оксана Стець
вчитель початкових класів Золотоніської гімназії ім.С.Д.Скляренка

А

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ.С.Д.СКЛЯРЕНКА

НОВОПСКОВСЬК ЛУГАНСЬКА ОБЛАСТЬ

КОБЗАР ЗЛАТА

Двадцять перше століття, цивілізований світ, квітуча Україна - і раптом війна. Жорстока, кривава, несправедлива. Біль, жаль, руйнування, страждання, каліцтва, смерть... Ніби страшний сон, а це реальність. Згорілі міста і села, зруйновані будівлі, втрачені життя, бездомність і сирітство.

Ми, діти, пережили гіркоту втрат і подорослішали, відчувши ціну життя. Я, та багато таких, як я, втратили рідні домівки, багато хто – найдорожчих людей.
Ми знайшли прихисток на Черкащині.

Мені та моїй родині з Новопсковська довелося здолати довгий і важкий шлях. Ніколи не думала, що зможу на власні очі побачити агресію в таких маштабах.

Ми з мамою хотіли записатися на маршрутку, що везла людей до Дніпра. Запис тривав 10 секунд. Ми не встигли. Цю маршрутку розстріляли окупанти

Новопсков

країна агресорка

Латвія, Литва Польща

Моя рідна Україна

Як би складно не було, вирішили їхати через країну-агресора та Європу. Були допити ФСБ: світ перевернувся. Дорогою ми не їли. Комок у горлі – просто не могли. Коли заїхали до Латвії, я нарешті видихнула, ніби гора з плечей. У Литві бачила всюди українські прапори, емоції переповнювали, а сльози душили. Потім Польща й знову рідна моя Україна!

ЗОЛОТОНІСЬКА
ГІМНАЗІЯ ІМ.
С.Д.СКЛЯРЕНКА

КОСТЯНТИНІВКА ДОНЕЦЬКА ОБЛАСТЬ

ДУБОВ ДЕНИС

До війни я проживав у мальовничому місті Костянтинівка Донецької області.

Любив розважатися з друзями і з нетерпінням чекав, коли піду до школи.

У лютому 2022 року росія забрала у мене моє місто, моїх друзів, моє мирне дитинство! Ось як виглядає зараз моя школа та вулиці Костянтинівки.

ВТІКАЮЧИ ВІД ВОРОЖИХ КУЛЬ ТА СНАРЯДІВ

Моя родина знайшла прихисток на Золотоніщині. Я почав навчатися у Золотоніській гімназії ім. С.Д. Скляренка і тут з'явилися нові друзі. Життя знову наповнилося кольоровими фарбами.

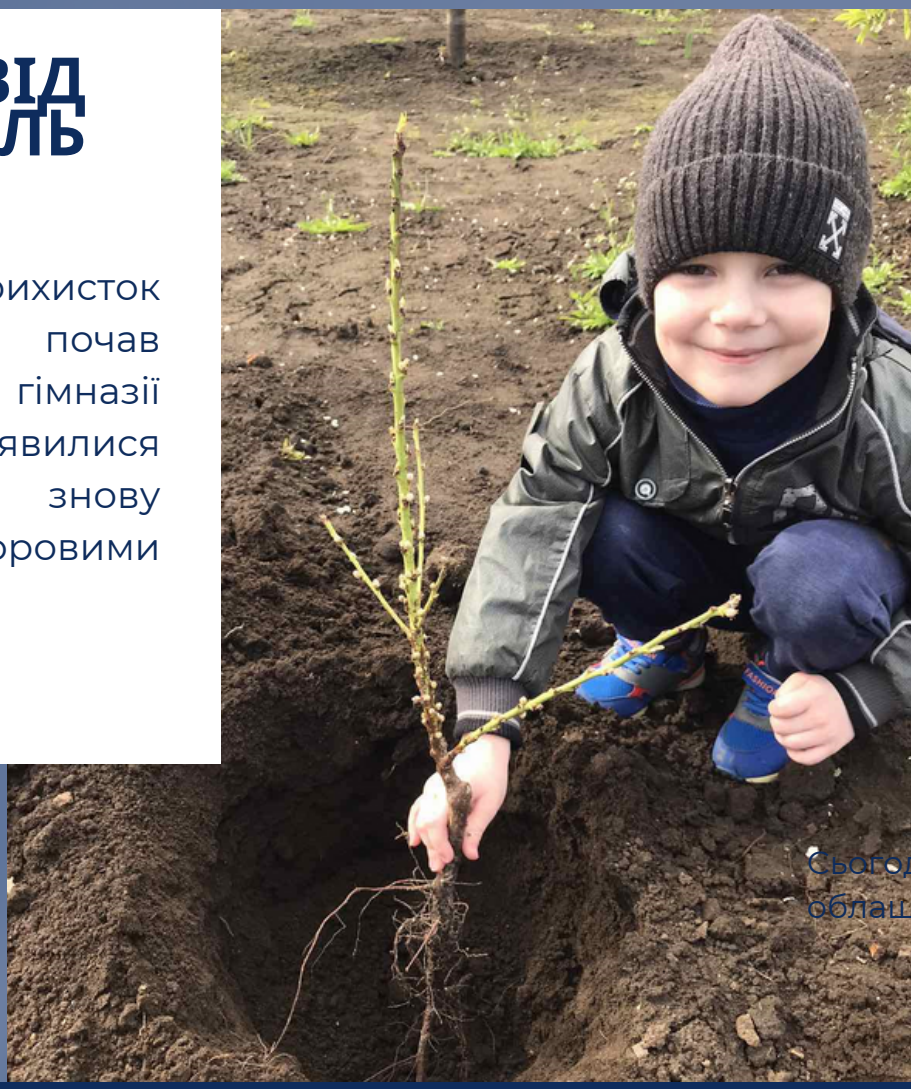

У новому дворі я посадив своє перше деревце, як символ нового життя. І вірю, що Україна скоро переможе і я зможу висадити цілий парк дерев у рідній Костянтинівці!

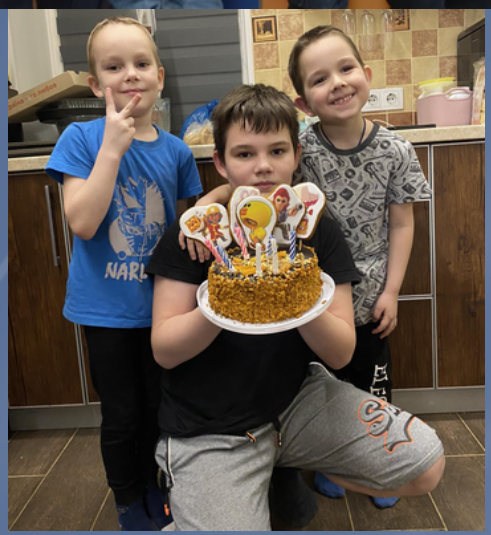

КРЮКІВЩИНА
КИЇВСЬКА ОБЛАСТЬ

БОЧЕНКОВ ДМИТРО

Мені подобалось жити в Крюківщині. Ми часто їздили на різні розваги, гуляли в заповіднику біля будинку.

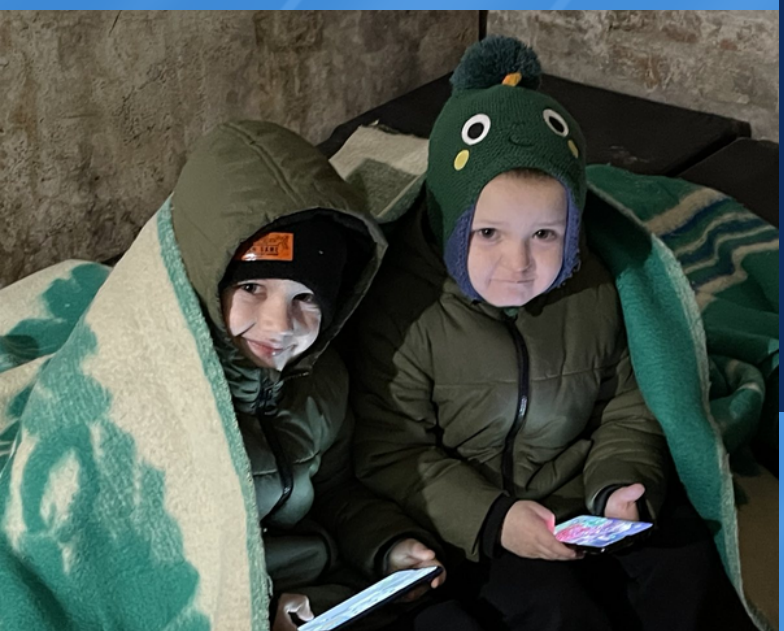

Та одного ранку мене розбудила мама, сказала швидко вдягатись і взяти з собою найулюбленішу іграшку. Ми виїжджали рано вранці, але на дорозі вже були затори.

НАЗУСТРІЧ НАМ ВЖЕ ЇХАЛИ ВІЙСЬКОВІ НА ТАНКАХ

Я МРІЮ, ЩО ВІЙНА СКОРО ЗАКІНЧИТЬСЯ І Я ПОВЕРНУСЬ ДОДОМУ

Відтоді ми живемо в Золотоноші, але я мрію, що війна скоро закінчиться і я повернусь додому та зможу побачитись зі своїми друзями.

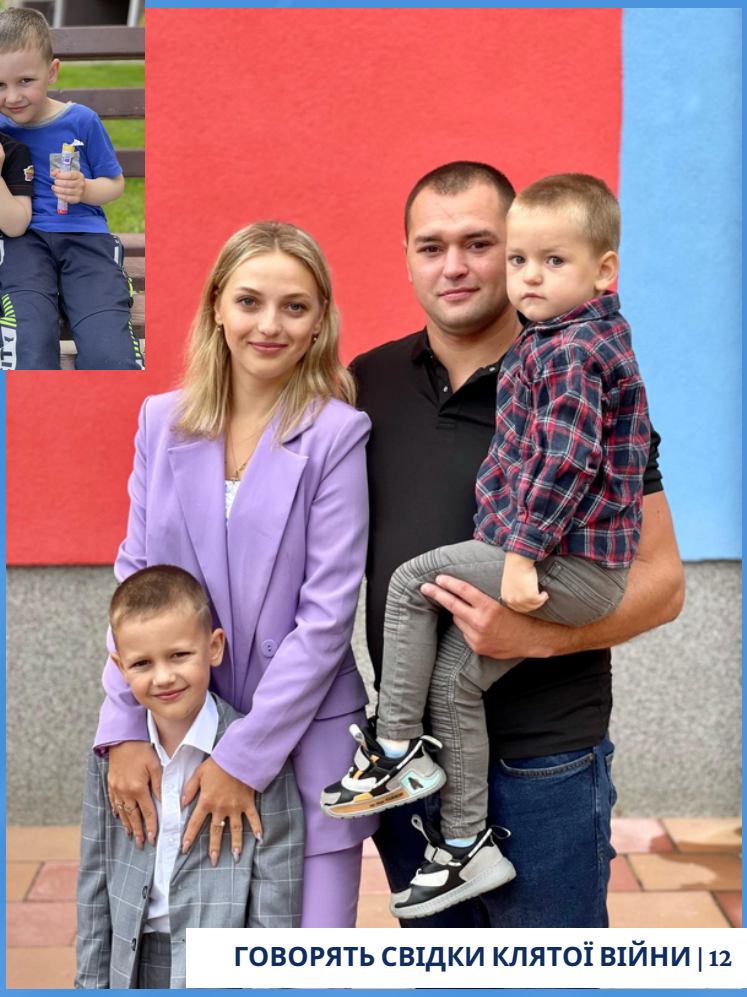

БАРВІНОК ХЕРСОНСЬКА ОБЛАСТЬ

КРОПИВНИЦЬКА ЮЛІЯ

24 лютого 2022 р. я ще спала, а тато збирався на роботу. В 4:00 ранку тато розбудив нас і сказав жахливі слова: "Розпочалась війна."
Так як ми живемо за п'ятнадцять кілометрів від Чорнобаївки, він почув вибухи ворожих ракет.

Ми поїхали до дідуся з бабусею в сусіднє село Барвінок. Батьки думали, що бої будуть проходити в нашому селі, бо воно знаходилося біля траси Херсон-Миколаїв. А трапилось навпаки, що ми опинилися на другій смузі оборони - ворожої.

Пробули там два місяці. Я бачила як танки їздили по подвір'ю , пролітали над домівками ракети, гелікоптери, ворожі літаки.

МЕНІ ЗАПАМ'ЯТАВСЯ НАШ ПЕРШИЙ ВИЇЗД

Нас зупинили російські солдати, із повороту виїхала броньована машина БМП і зупинилася близько біля нашої машини, тато з мамою стояли з піднятими руками і я з сестрами також підняли руки. Вони здійснили обшук, допитали батьків, але не пропустили і ми повернулись до дідуся і бабусі.

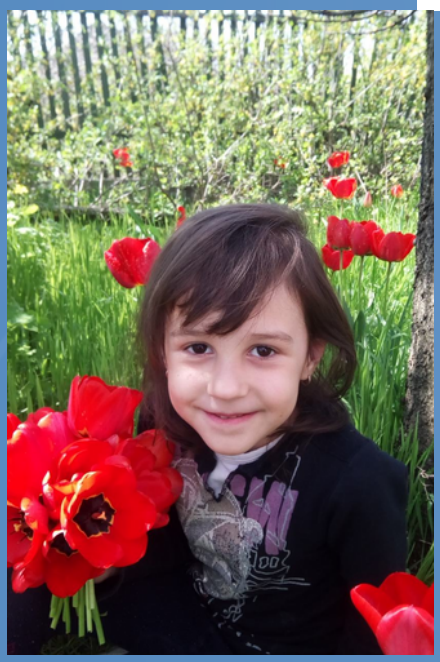

Там ми прожили ще два тижні. Знову спробували виїхати до тітки на Херсон і це нам вдалося. Потім ми вирішили виїхати в Черкаську область до рідних, але потрапили під арт-обстріл, проте нас біда минула - не зачепило.

НАС ВИПУСТИЛИ ТІЛЬКИ З ТРЕТЬОЇ СПРОБИ

Ми доїхали до нашого блокпоста, і сльози накочувались на очі від радощів, і ми зрозуміли що ми в безпеці. Ми благополучно доїхали до Золотоноші. Зараз ходжу до школи, в мене з'явилося багато друзів. Я вдячна батькам, що зараз я в безпеці.

КОСТЯНТИНІВКА ДОНЕЦЬКА ОБЛАСТЬ

ДУБОВ КИРИЛ

У МЕНЕ БУЛО ЩАСЛИВЕ ДИТЯЧЕ ЖИТТЯ

Колись я жив у невеличкому містечку на сході України – Костянтинівці. У мене було щасливе дитяче життя, наповнене враженнями та пригодами. У будні я ходив до школи, на тренування по кікбоксингу, займався англійською.

На вихідних ми всією родиною розважалися: відвідували дитячі атракціони та дивилися мультсеріали в улюбленому кінотеатрі “Перемога” у Бахмуті. Влітку у нас була традиція – їздити до Кирилівки і купатися у теплому Азовському морі.

МОЄ ЖИТТЯ ЗМІНИЛОСЬ

Розпочалась війна. Прокинувшись від вибухів, я не пішов до школи і вже більше ніколи не зможу її відвідати, бо вона зруйнована ворожою ракетою.

У нашій сім’ї з’явилися нові правила, тобто коли ставало “гучно” треба було сидіти у найбезпечнішій кімнаті.

МЕНІ БУЛО СУМНО ПОКИДАТИ ДІМ, АЛЕ НАЙЦІННІШЕ – ЦЕ ЖИТТЯ.

КОЛИ СИТУАЦІЯ У МІСТІ СТАЛА КРИТИЧНОЮ, БАТЬКИ ПРИЙНЯЛИ РІШЕННЯ ВИЇЖДЖАТИ.

Одного зимового дня ми приїхали до Золотоноші. І моє життя знов стало наповнене враженнями та пригодами.

Я почав відвідувати тренування, розважатися та найголовніше – я став учнем Золотоніської гімназії імені С. Д. Скляренка.

Мене дуже дружелюбно зустріли.. Я щиро за це вдячний. Вірю, настане мир і ми зможемо повернутися до свого рідного міста і свого затишного будинку!

ПОКРОВСЬК ДОНЕЦЬКА ОБЛАСТЬ

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ С.Д.СКЛЯРЕНКА

ЖИБІНКАС СОФІЯ

Привіт! Мене звати Соня, мені 14 років.

Я хочу поділитись з вами спогадами зі свого життя. Війна розпочалась ще у 2014 році, але я та моя родина не відчувала таких жахіть, які трапились у лютому 2022 року.

МОЄ ЖИТТЯ БУЛО ЯСКРАВИМ ТА БЕЗТУРБОТНИМ

Рідне місто, улюблені місця, скрізь знайомі люди, бабусі та дідусі поруч, але одного ранку все змінилося.

Цей день розпочався не як зазвичай, а з розпачу та тривоги.

Люди бігли з валізами подалі від небезпеки, магазини зачинялися, нестача води, їжі та електроенергії. Місто поринуло у пітьму... Вибухи...

Батькові довелося залишити сім'ю і піти на захист України. Я з мамою поїхала до Львова, а звідти до Європи.

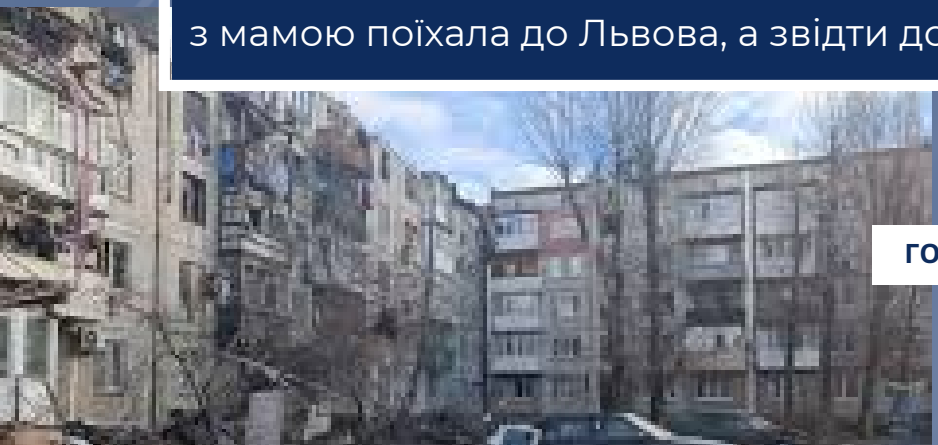

ЗДАВАЛОСЯ, ЩО РОЗПОЧНЕТЬСЯ НОВЕ ЖИТТЯ

Але туга за Батьківщиною перетворила всі яскраві фарби сьогодення на сірі відтінки. Я перестала відчувати, що моє життя продовжується. Ми вирішили повертатися в Україну

Спочатку зупинилися у знайомих в Золотоноші.. Життя тут кардинально відрізняється від того, де відбуваються воєнні дії. Я почала свій шлях з чистого аркуша: пішла до школи, знайшла багато друзів, отримала нові досягнення в спорті.

Шкода, що я побачила жахіття війни на власні очі, багато сліз, втрат... І найголовніше – роз'єднання з родиною.

Ніколи не знаєш, коли втратиш все, що в тебе було, тому цінуйте кожну спокійну мить свого життя!

ДРУЖКІВКА ДОНЕЦЬКА ОБЛАСТЬ

КОЗЮРА ВЛАДИСЛАВ

Всім привіт! Більшу частину свого життя я провів у Донецькій області. У 2014 році відвідував садочок, погано пам'ятаю ті події, але мама говорила, що вже тоді діти повинні були по тривозі йти до підвалу. За довгі 8 років люди звикли до складної ситуації та знову почали жити мирним життям.

Але... 24 лютого 2022 року о п'ятій годині ранку недалеко від мого будинку прогримів потужний вибух, аж вікна здригнулися.

МОЯ РОДИНА ВІДЧУЛА, ЩО ЗНАЧИТЬ СИДІТИ У ПІДВАЛІ І БОЯТИСЯ ЗА ЖИТТЯ СВОЇХ РІДНИХ

Таку нервову атмосферу ми всі витримали трохи більше місяця

За одну ніч запакували своє життя в декілька валіз і поїхали до спокійнішого регіону своєї країни.

Це було не просто, мої двоюрідні брат і сестра також були з нами, разом з нашою бабусею.

Я не хочу згадувати ці труднощі і це відчуття, коли позаду залишився рідний дім, а ти повинен йти в незрозумілому для себе напрямку.

Зараз я в новій школі. Мене оточує дуже приємний колектив. Я вірю, що війна закінчиться.

ЛИСИЧАНСЬК ЛУГАНСЬКА ОБЛАСТЬ

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ С.Д.СКЛЯРЕНКА

ОСІПОВА АННА

ЖИТТЯ ДО ВІЙНИ ЗДАВАЛОСЬ КАЗКОЮ

Привіт! Я - Аня, мені 13 років. Моя історія про те, як змінилось моє життя, коли в нашу країну прийшла війна.

Дружна родина, великий дім, багато вірних друзів, подорожі із сім'єю. І все це було до 24 лютого 2022 року.

Розпочалась повномасштабна війна, а життя перетворилося на суцільний жах. Постійні обстріли, безсонні ночі у підвалі, вибухи поряд з будинком, нестача їжі та постійний страх за своє життя і рідних. Це тривало близько двох місяців.

Все-таки ми вирішили виїжджати з рідного дому, де залишились всі яскраві спогади мого дитинства. Швидко зібрали речі та вирушили до Львова. Там ми прожили пів року.

Згодом мамі запропонували роботу за спеціальністю у місті Золотоноші, так ми з родиною і опинились тут.

ВТІКАЮЧИ ВІД ВОРОЖИХ КУЛЬ ТА СНАРЯДІВ

Переїхавши сюди, життя стало більш стабільним. Зараз я маю багато друзів, батьки роблять все можливе, щоб я жила в комфорті. Знаходячись тут, мене більш-менш все влаштовує, але життя на Батьківщині я ніколи не забуду.

Я дуже сумую за своєю домівкою і хочу повернутися туди, але ця війна зіграла злий жарт з моєю сім'єю та із сім'ями багатьох людей.

ОСЬ ТАКА МОЯ ІСТОРІЯ ЖИТТЯ

БОГОРОДИЧНЕ ДОНЕЦЬКА ОБЛАСТЬ

ЗАСІДКЕВИЧ ГЛІБ

Я народився у Донецькій області в селі Богородичне. Це мальовнича горбиста місцевість, оточена крейдяними схилами та лісовим масивом, де ми всі разом гуляли. У мене є старший брат, тому мені дуже повезло. Він мене постійно брав з собою. Він в мене класний.

24 ЛЮТОГО Я ПОВИНЕН БУВ НАВЧАТИСЯ, АЛЕ...

Мої батьки повинні були виїхати тому що не мали права ризикувати здоров'ям і життям нас дітей. Російські війська були за 15 км, авіація з триколором діймала кожен день. Над головами всі ці звуки та вибухи, які діти не повинні чути та бачити.

Мені часто сниться наша домівка, моє рідне село, мої друзі. Я вірю, що настане той час коли ми повернемось додому.

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ. С.Д.СКЛЯРЕНКА

БОГОРОДИЧНЕ ДОНЕЦЬКА ОБЛАСТЬ

ЗАСІДКЕВИЧ ДМИТРО

Більшу частину свого життя я провів у Донецькій області в селі Богородичне. Це мальовнича горбиста місцевість. Нам, сільській малечі особливо подобалось гуляти цими крейдяними схилами, а в спекотну пору бігати до лісу, вивчати його рослинність.

Зараз цей ліс повністю заміновано, наш будинок зруйнований, дерева у дворі від снарядів понівечені, а деякі навіть з корінням вивернуло...

24 ЛЮТОГО Я ПОВИНЕН БУВ БРАТИ УЧАСТЬ У ЗМАГАННЯХ З ВОЛЕЙБОЛУ, ЯКИЙ ДУЖЕ ЛЮБИВ І ЧЕКАВ ЦЬОГО МАТЧУ.

Але війна забрала ці маленькі, але такі важливі для мене моменти. Ніколи... Ніколи не прощу та не забуду того розпачу, тієї безпорадності і освідомлення того, що ти не можеш нічого вдіяти.

Деякий час ми переховувались в погребі - у татового брата. Там доводилось сидіти по декілька діб, адже обстріли не вщухали. Далі переїзд на дачу - без світла, без тепла.... А потім взагалі...

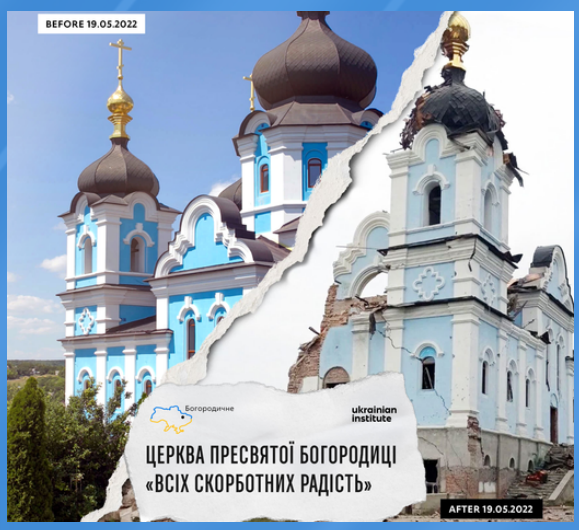

ДЗВОНИ ХРАМУ ЗВУЧАТЬ МЕНІ ВНОЧІ

Поряд із нашим будинком був Храм Пресвятої Богородиці. Його передзвін будив нас вранці. Це було щось таке звичне і рідне...рідне. Але і його зруйнували. Тепер ці дзони часто снять мені вночі і я з ними ніби лину у своє безтурботне дитинство.

ЧУГУЄВ ХАРКІВСЬКА ОБЛАСТЬ

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ С.Д.СКЛЯРЕНКА

ЛОПУЛЯК МАКСИМ

ЦЕ БУЛО НЕЗРОЗУМІЛО І ДУЖЕ СТРАШНО

Моя історія схожа на історії інших дітей, які проживали на кордоні з нашими сусідами. До війни народився і проживав у місті Чугуєв. Навчався у Клугино-Башкирівському ліцеї у 6 класі.

ЯК І ВСІ ДІТИ ЛЮБИВ ПОГРАТИ НА ТЕЛЕФОНІ В ІГРИ

Бешкетував і не завжди виконував домашні завдання Для мене війна розпочалася зненацька - прокинувся від вибухів - це було незрозуміло і дуже страшно.

НАМ ПОЩАСТИЛО ВИЇХАТИ БЕЗ ПРОБЛЕМ

Територія була ще не окупована

Все відбувалося дуже швидко: збирання документів, підвал, де з татом, сестрою та братом ховалися від вибухів, прийняття рішення переїжджати до рідної тітки в Черкаську область. Так я і попав у Золотоношу.

На сьогодні навчаюся у Золотоніській гімназії вже у 8 класі. Хоч я і звик уже до школи та однокласників, але дуже сумно, що мою рідну школу зруйновано. Раніше не розумів навіщо бажають мирного неба.

Я ХОЧУ МИРУ. І ЩОБ УСЕ БУЛО ЯК РАНІШЕ

ГОВОРЯТЬ СВІДКИ КЛЯТОЇ ВІЙНИ | 28

ХЕРСОН

ЛАПШОВ ЮРІЙ

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ С.Д.СКЛЯРЕНКА

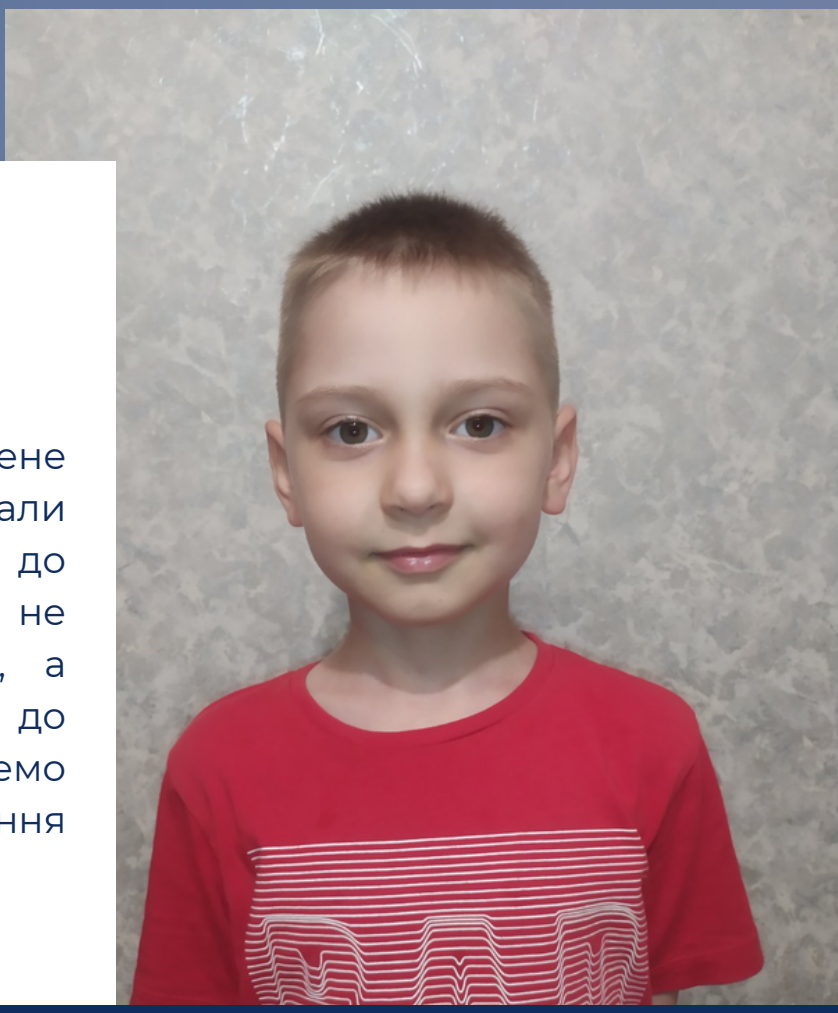

КАТІ В ЦЕЙ ДЕНЬ ВИПОВНИЛОСЬ 18 РОКІВ

24 лютого 2022 року мене розбудили батьки і сказали збирати свої речі, щоб їхати до бабусі. Я не зрозумів чому я не іду у школу на навчання, а терміново їдемо всією сім'єю до бабусі. Я вважав, що ми будемо святкувати день народження моєї старшої сестри.

НА НАШУ КРАЇНУ ПІДСТУПНО НАПАЛА РОСІЯ.

Трохи згодом мені пояснили, що почалася війна. Ще пізніше я чув вибухи та бачив великий стовп чорного диму - це бомбили аеропорт "Чорнобаївка"!

Батька викликали на службу, а ми з мамою та сестрою поїхали до бабусі, де жили та переживали через те, що інколи біля нас все ж таки пролітали ракети і одного разу навіть в сусідньому селі влучили в кафе.

Лише через півроку, коли до нас зміг приїхати мій батько з окупованого Херсону, ми переїхали до м.Золотоноша - місто в якому народилась мама, де я зараз навчаюсь в школі, яка мені дуже подобається

АВТОНОМНА РЕСПУБЛІКА КРИМ

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ С.Д.СКЛЯРЕНКА

АБДУВЕЛІЄВА САНІЄ

У НАШОГО НАРОДУ ВІДІБРАЛИ РІДНУ ЗЕМЛЮ, ЗНОВУ!

Ми - кримські татари. Наша дружна родина проживала щасливо в місці де пахло морем та горами. Це було до..., до того, як на нашу землю прийшли" зелені чоловічки".

МИ НІКОЛИ НЕ ЗАБУДЕМО СВОЄ КОРІННЯ

1 лютого 2015 року ми змушені були втікати.

Прихисток знайшли на Золотоніщині. Тут ми пішли до школи і наша родина розпочала нове життя. Але ми не забуваємо своє коріння.

АВТОНОМНА РЕСПУБЛІКА КРИМ

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ С.Д.СКЛЯРЕНКА

АБДУВЕЛІЄВ АМЕТ

МРІЇ ДІТЕЙ ПОВИННІ ЗДІЙСНЮВАТИСЯ!

При кожній можливості знайомимо своїх друзів з нашими традиціями. Ми віримо, що скоро знову зустрінемось зі своїми близькими, прогуляємося побережжям та вдихнемо чисте кримське повітря. Мрії дітей повинні здійснюватися!
Чи не так?

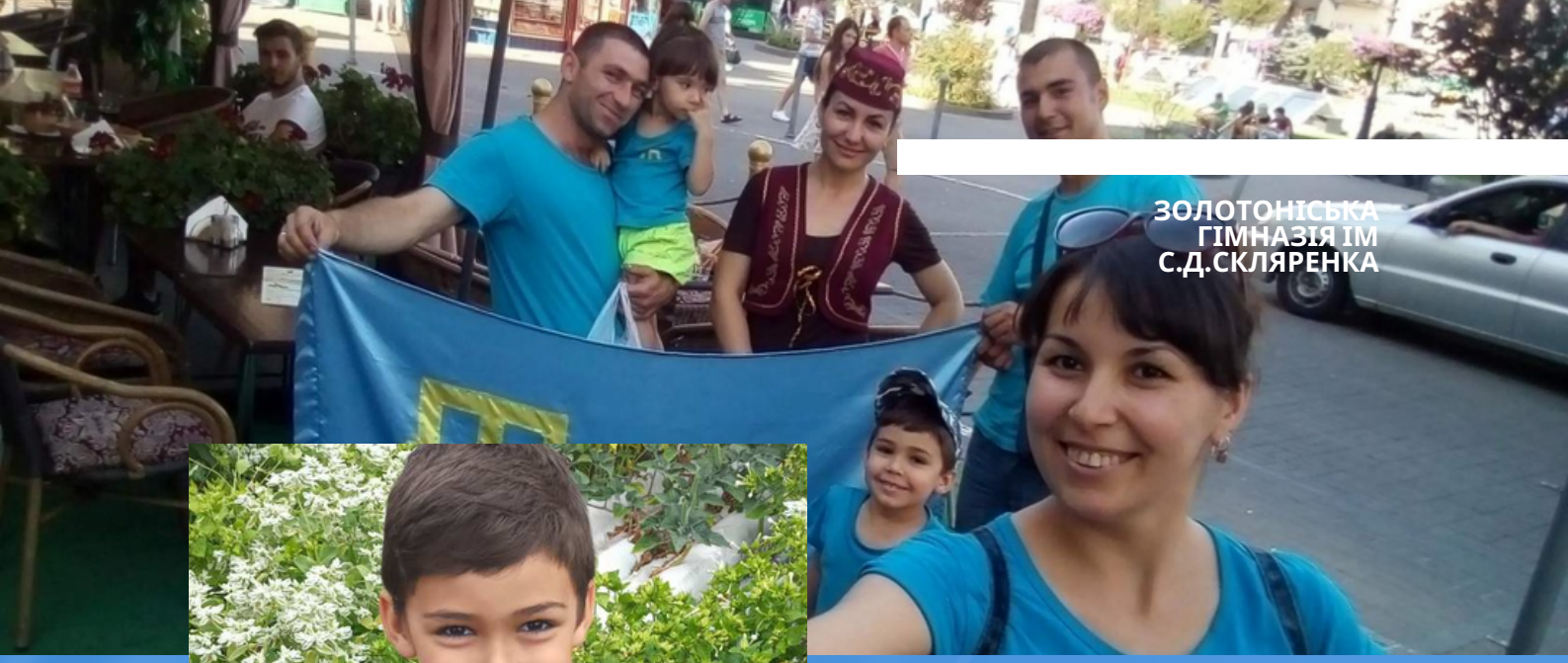

МИ ЧЕКАЄМО ЗУСТРІЧІ З ТОБОЮ БАТЬКІВЩИНО!

Ми дуже сумуємо за своєю домівкою і хочемо повернутися туди де тепле море, лагідне сонечко, чисте повітря та рідні гори...

КИЇВ

ТАРАСЕНКО ОЛЕКСАНДР

ШОК - ЦЕ НАЙМ'ЯКІШЕ, ЩО МОЖНА СКАЗАТИ ПРО НАШІ ПОЧУТТЯ В ТОЙ МОМЕНТ.

На той момент, коли почалася війна, я був в Києві. Я дуже захворів, лежав під крапельницею у лікарні в дитячому відділенні. Мама була разом зі мною. О шостій ранку до нас в палату зайшла медична сестра та сказала, що розпочалася війна. Я взагалі нічого не зрозумів, а мама не повірила та відразу перевірила цю інформацію в інтернеті.

ПЕРШЕ, ЩО СПАЛО НА ДУМКУ, ЯК ЗАХИЩАТИСЯ?

Куди бігти? Куди ховатися? Як зустрітися з бабусею та близькими? Що сталося з ними? Як зв'язатися? Тим паче, що добра половина рідних живе саме у Харкові та Куп'янську.

Протягом наступних двох годин із дитячого відділення виписали всіх дітей, не зважаючи на те, в якому стані вони були. На моїх очах персонал лікарні дуже оперативно почав готуватися до прийняття поранених.

Заносили додаткові ліжка та матраци, ноші, додавали місця в палатах та коридорах, заносили все необхідне для таких випадків.

НАШІ ЛІКАРІ ПОВАГА ЇМ І ХВАЛА!

Нас теж швиденько виписали разом з довжелезним списком ліків. Добре, що мама водить машину. Я лежав в машині поки мама 2,5 години стояла в черзі в аптеці, щоб купити все необхідне. На той момент в усіх аптеках вже виструнчилися довжелезні черги. Мамі пощастило купити все, що треба.

ПОЧАЛОСЯ НОВЕ, СКЛАДНЕ ЖИТТЯ

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ.С.Д.СКЛЯРЕНКА

Відразу з аптеки, не заїжджаючи додому, ми «рвонули» в село до бабусі, якомога далі від міста. Тільки, щоб виїхати з міста, довелося, як равликам, повзти у пробці ще 5 годин. Нарешті по дорозі до села нам трапилася заправка, на якій давали по 10 літрів бензину в руки.

І знову ще три години стояли в черзі, щоб хоч якось заправити машину, бо їхати не близько. Добре, що хоч на вулиці було тепло та сонячно в той день.

Поки стояли в черзі, повз нас все частіше та більше почала проїжджати військова техніка зі страшним гуркотом, а також дуже молодими нашими військовими-героями.

Незабаром в протилежному напрямку почали їхати й перші біженці. Хто звідки. Хто куди. Зупинялися, питали дорогу, як проїхати. В основному на захід.

БЕРЕЖИ ВАС БОГ!

Хочеться побажати всім МИРУ, щоб весь цей жах якнайскоріше скінчився і всі повернулися додому

Один чоловік віз свою родину. Вийшов теж попитати прямо в спортивних та капцях, дружина в домашньому халаті, діти малі в піжамах. В чому були, вхопили документи, заскочили в машину і тікати. Бомбардування...

«Тільки втекти й спасти дітей, родину, більше нічого не треба. Розповів, що їхали з відчиненими вікнами

Так було чути, куди летять ракети, щоб встигнути ухилитися від них, якщо пощастить.

До бабусі ми добралися вже вночі. І почалося нове, складне життя, в страху і в невідомості. Зовсім не таке, про яке мріяли.

ХАРКІВ

ВАСИЛЕВСЬКИЙ МИХАЙЛО

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ.С.Д.СКЛЯРЕНКА

24 лютого 2022 моя родина прокинулася від гучних вибухів. Визирнувши у вікно, ми побачили, що горить Чугуїв. Страх наповнив серця.

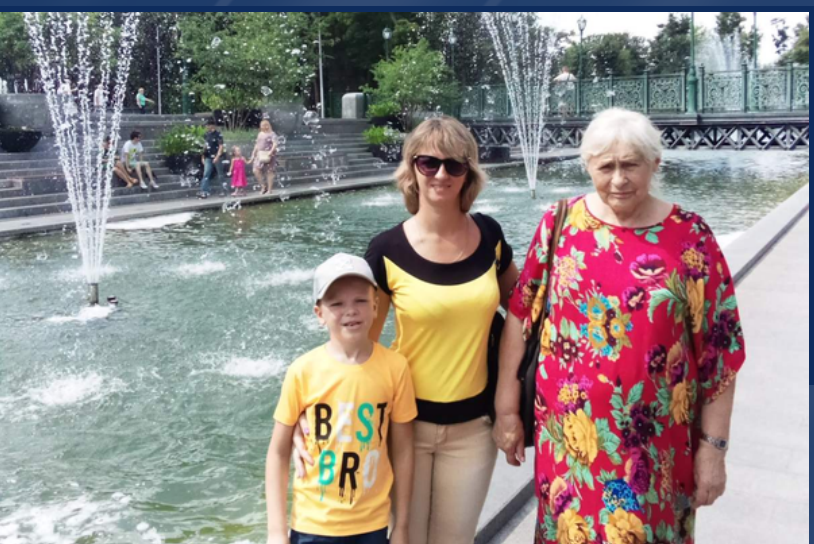

Стало зрозуміло, що почалася війна. Батьки вивели мене в коридор, щоб було більш безпечно, нашвидкуруч прихопили який-небудь одяг, щоб одягнутися і спробували дістатися іншого кінця міста до бабусі. Пробували викликати таксі. Марно. Швидко побігли на зупинку громадського транспорту. Там нам пощастило, приїхала маршрутка.

Жах який відбувався на вулиці – не передати словами! У бабусі теж було небезпечно.

З настанням темряви над будинком почали літати артилерійські снаряди з однієї сторони, й з іншої.

У БУДИНКУ СТАВАЛО ТАК СВІТЛО, НАЧЕ БУВ ДЕНЬ.

Літали літаки. Кожну секунду ми боялися, що в наш дім «щось» прилетить. Майже два тижні ми просиділи в погребі, бо через сильні обстріли тремтіла батьківська хата. Перед нашим будинком була школа. Якось вранці прилетіла ракета і поцілила поряд з нею. Нам пощастило, що вибух був по іншу сторону від нас. Школа прийняла ударну хвилю на себе, але і нам дісталося також.

7 березня рано вранці ми вирішили йти на вокзал. Транспорт не ходив.

ПРОБИРАЛИСЯ ПІД ВИБУХИ ПОПІД ДВОРАМИ.

ЖАХ ЯКИЙ ВІДБУВАВСЯ НА ВУЛИЦІ – НЕ ПЕРЕДАТИ СЛОВАМИ!

МИ НЕ МАЄМО ПРАВА ЦЕ ЗАБУТИ

Тато й мама несли мене на руках по черзі. Йти було дуже важко, напередодні випало багато снігу.

На вокзалі сіли в перший потяг, який прийшов. Це був поїзд «Харків-Львів». Їхали дуже довго. В дорозі були 25 годин.

Дістався у Львів, ми маршруткою поїхали до Ужгорода. В Ужгороді нам зустрілися добрі люди, які взяли нас до себе жити. Місяць жили в Ужгороді. Я почав дуже хворіти, не підійшов клімат.

ЗОЛОТОНОША СТАЛА НАМ ДОМІВКОЮ

Переїхали до Мукачева. Там нас теж прихистили добрі люди. Місяць прожили, трішки стихли обстріли й ми прийняли рішення їхати до родичів на Черкащину. Спочатку жили в Черкасах, потім перебралися в Золотоношу. Тут і проживаємо.

З початку війни мама їздила в Харків лише один раз. Те, що вона там бачила: розбиті будинки, школи, дороги, викликають нестерпний біль. Прийняли рішення жити в Золотоноші. Тут і живемо, тут і навчаюсь я.

ДОНЕЦЬК

БАБУРОВА КІРА

ЗОЛОТОНІСЬКА
ГІМНАЗІЯ
ІМ.С.Д.СКЛЯРЕНКА

Донецьк...

Про своє рідне місто, місто Донецьк, я знаю лише з розповідей моєї родини. Ми були вимушені виїжджати з міста, коли мені було лише 1 місяць.
Мама каже, що це був дуже важкий день для всієї родини, але і залишатися неможливо було. Цілодобово йшли бої, літали гвинтокрили, літаки.

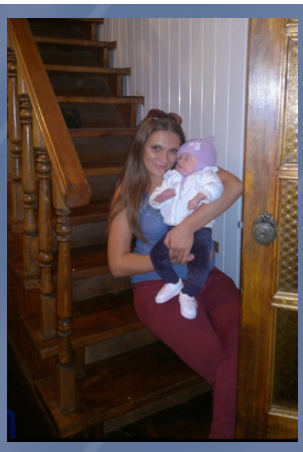

ВІЙНА В ДОНЕЦЬКУ ЙШЛА ПОВНИМ ХОДОМ

Кожну хвилину було чутно вибухи й моя родина наважилась на дуже важкий крок - виїхати, покинувши все, що в нас було. Зібравши деякі літні речі, мою стареньку прабабусю, їй було 86 років, ми вирушили до м. Бердянськ.
Те літо 2014 року ми провели біля моря, але мама каже, що то були найважчі місяці!

ДОРОГА БУЛА ДУЖЕ ДОВГОЮ ТА ТЯЖКОЮ

Щодня приходили погані новини про загиблих наших воїнів, про руйнування нашого міста. Восени 2014 року ми переїхали до нашої Золотоноші.

Я ПОБАЧУ ТЕБЕ, МІЙ РІДНИЙ ДОНЕЦЬ

Я дуже мрію, щоб як можна скоріше була перемога і я на власні очі побачу моє рідне місто, мій Донецьк, вбраний у жовто-блакитні кольори, адже батьки розповідали, яке воно було гарне місто. Місто троянд, місто гірників, місто, назва якого вибита у серцях нашої родини назавжди.

БІЛОЗЕРКА, ХЕРСОНСЬКА ОБЛАСТЬ

ЧИЖОВА АННА

АЛЕ ВСЕ ЗМІНИЛО 24 ЛЮТОГО.....

Ми з батьками жили в гарному місті Білозерка, Херсонська область. Там в мене було все: я ходила на різні гуртки, найбільше мені подобались танці. В мене є багато нагород та медалей. На вихідних ми з батьками їздили в Олешківський ліс, влаштовували пікніки. Там дуже гарно.

БІЛЯ БУДИНКУ ПАДАЛИ РАКЕТИ

В межах 3 км від нашого будинку падали ракети. Нам було дуже страшно, але відразу виїхати ми не змогли через те, що наші рідні залишались в місті.

ВСЕ БУДЕ РІДНА УКРАЇНА

Скоро ми повернемось в Білозерку.

Тільки 5 квітня нам вдалося виїхати в місто Тернопіль. Там гарно та мальовничо, але в місті ми були лише 4 місяці.

І знову батьки зібрали речі і ось ми переїхали до Золотоноші. Тут я ходжу в школу, в мене з'явились друзі, але і досі сумую за своєю домівкою. Сподіваюсь, скоро ми повернемось в Білозерку.

КОСТЯНТИНІВКА ДОНЕЦЬКА ОБЛАСТЬ

КНЯЗЄВ МИХАЙЛО

КОЛИ ВСЕ ПОЧАЛОСЯ МИ ЩЕ СПАЛИ

Розбудив дзвінок рідних з повідомленням, що на нас напали, що по всій Україні вибухи. Я був тоді ще зовсім маленький. Мама залишилася вдома зі мною, а тато пішов на роботу. Як говорить мама, що майже відразу розпочалося страхіття. По місту почали вмикати сирени. Було дуже страшно.

МОЄ ЖИТТЯ ЗМІНИЛОСЯ

Коли розпочалися вибухи в нашому місті, знайомі, рідні почали виїжджати до інших областей, країн. Виїзжати чи залишатися, для моїх батьків , це був дуже тяжкий вибір. Але цей день настав, коли новини про місто Бахмут просто жахали.

В НАС Є ТІЛЬКИ ЄДИНЕ БАЖАННЯ, ЩОБ ВСЕ ЦЕ НАРЕШТІ ЗАКІНЧИЛОСЯ І ПОВЕРНУТИСЬ ДОДОМУ

Моє рідне місто Костянтинівка знаходиться поряд із Бахмутом. Батьки зібрали все своє життя в одну машину, взяли мене, нашого собаку, і поїхали, залишивши своє рідне місто, свій дім, все таке дороге та рідне.

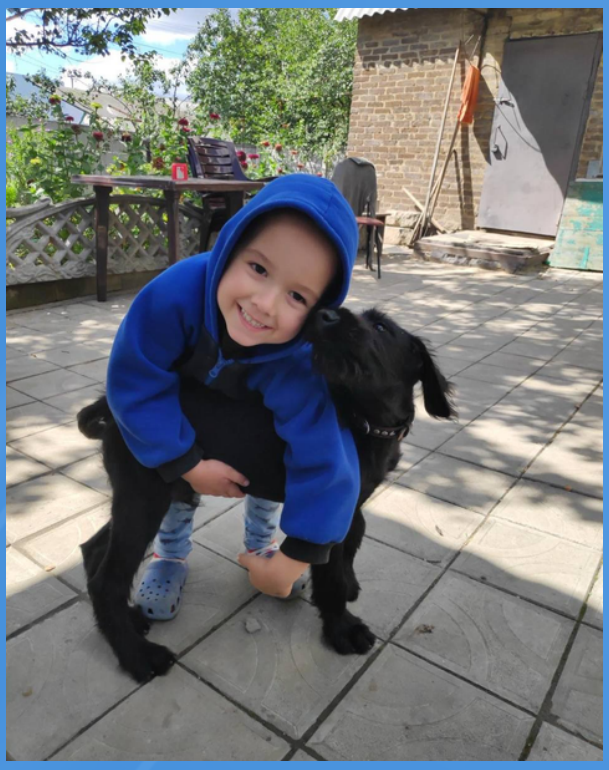

СЕЛО БАРВІНОК, ХЕРСОНСЬКА ОБЛАСТЬ

КРОПИВНИЦЬКА ОЛЬГА

У МЕНЕ БУЛО ЩАСЛИВЕ ДИТИНСТВО...

Я, Кропивницька Оля, народилась у невеличкому, мальовничому селі, з красивою, квітучою назвою Барвінок, що поблизу героїчної Чорнобаївки, на Херсонщині. Там, я проживала з своєю родиною: мамою, татом та двома сестричками.

РОСІЯНИ ВТОРГЛИСЯ НА НАШУ ЗЕМЛЮ

Коли росіяни вторглися на нашу землю, то звісно не оминули і наше село. Вони стояли по всьому периметру. Коли вони стріляли, було дуже страшно.

НАША РОДИНА ЗНАЙШЛА СПОКІЙ НА ЗОЛОТОНІЩИНІ

Я пішла до 1 класу гімназії ім. С.Д. Скляренка, та знайшла багато друзів. Мені тут дуже подобається, я люблю ходити до школи, гратися з друзями та малювати, але іноді я сумую за своїм домом.

ЛИСИЧАНСЬК ЛУГАНСЬКА ОБЛАСТЬ

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ С.Д.СКЛЯРЕНКА

ОСІПОВА АНАСТАСІЯ

МОЯ РОДИНА РОДОМ З ПРОМИСЛОВОГО, БАГАТОГО, КВІТУЧОГО ДО ВІЙНИ МІСТА НА СХОДІ УКРАЇНИ

Опинившись на чужині, до сих пір боляче згадую мої рідні куточки Батьківщини: улюблені місця, школу, рідний дім, що оповитий порожнечею.

НІКОЛИ НЕ ПРОБАЧУ

Він більше не почує дзвінкий сміх, не побаче те яскраве сонечко, яке так світило йому завжди.

ЯК ПЕРЕДАТЬ, ДОНБАС, ТВОЮ КРАСУ І СИЛУ

І подвиги в труді синів твоїх ясних,
що у борні за мир незламні мають крила
й упевненість в ході для сонячних доріг.
Комбайна гордий гул і шахтарів обличчя,
що вкрив росою піт, і клич твоїх гудків,
і клекіт орлій домн, і сталі гомін вічний,
що лине в вишину із заводських цехів.
Рейок блискотінь під поїздів вагою,
і у вечірній час дівочий ніжний спів,
де в полі трактори залізною ходою
прокладують путі для пишних врожаїв.
Мені там рідне все – й Дінця зелені хвилі,
і шепіт яворів, і дальній дзвін копит,
і округа озер, степів картини милі,
й на обрії гаї, що серцю шлють привіт.
І неба вишина у хмар ажурній піні,
і квітів аромат в байраків тишині,
і у росі світань там хори солов'їні
нагадують мені далекі юні дні...

ЗОЛОТОНІСЬКА
ГІМНАЗІЯ
ІМ.С.Д.СКЛЯРЕНКА

ЗОЛОТОНОША - МІСТО ЧОРНОБРИВЦІВ

УКРАЇНА ПОНАД УСЕ !

МРІЮ ЖИТИ МИРНИМ ЖИТТЯМ

ТАК ХОЧЕТЬСЯ ПОБУВАТИ ДИТИНОЮ В ДУШІ

Найгірший день в житті 24 лютого 2022 року. Сотні, тисячі життів перестали існувати, жити щасливим життям.

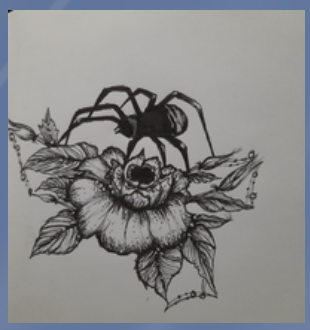

На жаль після всього втраченого, пережитого сонце не таке яскраве і посмішка вже не та, не ті яскраві очі. Мамині очі і батька сивина...

ДОНЕЦЬК

КАУФМАН ІЛЛЯ

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ С.Д.СКЛЯРЕНКА

Привіт! Мене звати Ілля.
Я народився в Донецьку у 2012 році. В мене було дуже щасливе и веселе життя, оточене любов'ю і близькими людьми.

На жаль у 14 році почалась війна і, тато вивіз нас з мамою в Крим до бабусі, батьки думали, що це ненадовго, тож ми їхали майже без речей.

Але йшли дні і місяці і стало зрозуміло, що повертатись до свого міста ми не можемо, та і в Криму батьки не хотіли залишатись. Тож прийняли рішення їхати до Києва.

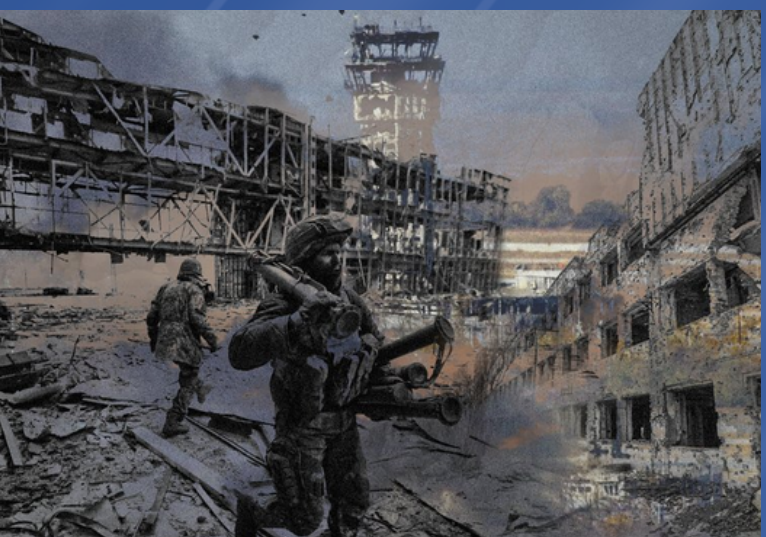

Дорога і пошук житла, на той час, були дуже виснажливими та довгими, але ми впорались.. Мама і тато знайшли роботу, а я пішов у садочок. Київ дуже великий і шумний. Мені подобалось кататись на метро, гуляти в парках, плавати по Дніпру.

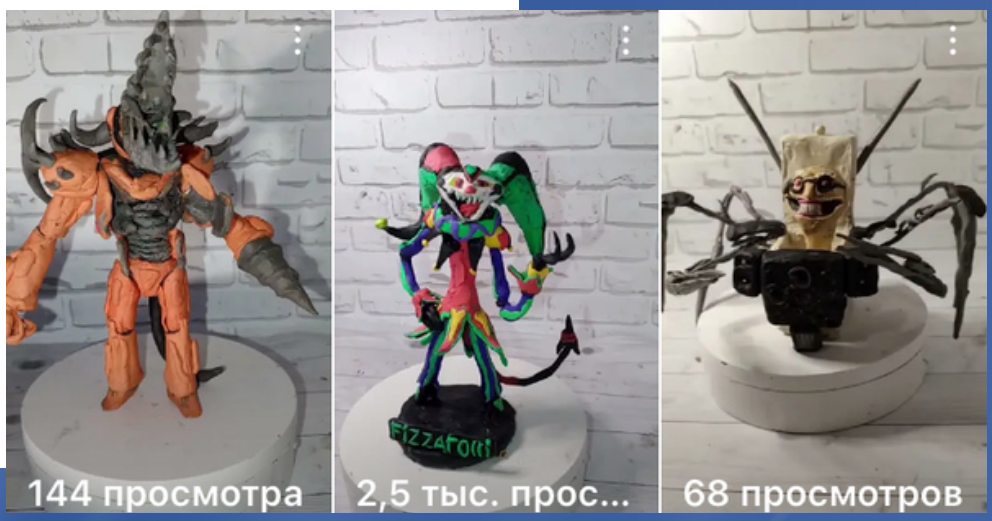

ЧИ ПОВЕРНУСЬ Я КОЛИСЬ У МІСТО В ЯКОМУ НАРОДИВСЯ?

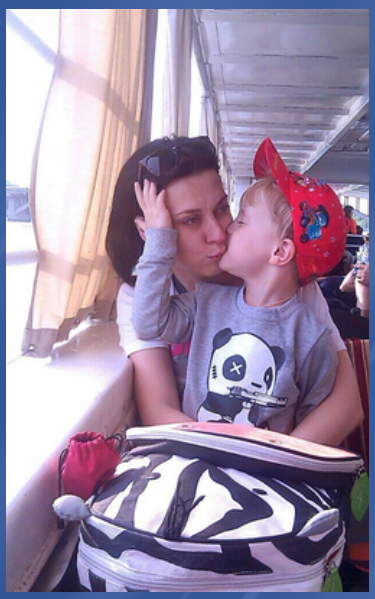

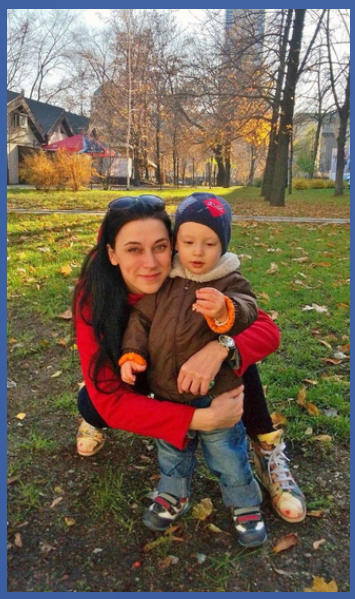

Потім, через декілька років, ми переїхали у Золотоношу. Я пішов тут у садочок, а потім і до школи. Вже довгий час я захоплююсь ліпкою. Веду свій канал, де знімаю свої фігурки з пластиліну, та ходжу на уроки глини в нашій школі.

Люблю готувати млинці та торти. Займаюся боксом. Інколи я питаю себе, чи повернусь я колись у місто в якому народився? Чи таке ж воно красиве та велике, як розповідає мама. Я вже майже його не пам'ятаю..

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ С.Д.СКЛЯРЕНКА

КАХОВКА ХЕРСОНСЬКА ОБЛАСТЬ

ПРИХОДЬКО ВАРВАРА

ВІЙНА СТАЛА ТИМ ДНЕМ, ЯКИЙ ЗМІНИВ МОЄ ЖИТТЯ І ЖИТТЯ БАГАТЬОХ УКРАЇНЦІВ

Все відбувалося дуже швидко: збирання документів, підвал, де з татом, сестрою та братом ховалися від вибухів, прийняття рішення переїжджати до рідної тітки в Черкаську область. Так я і потрапила у Золотоношу. Війна забрала почуття безпеки й спокою. Війна забрала в мене почуття легкості та безтурботності, радість та сміх.

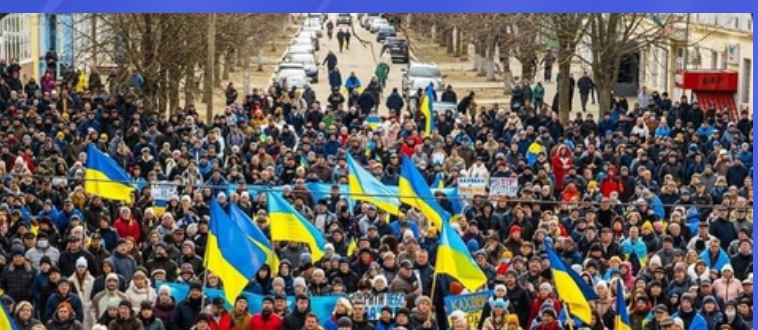

ВІЙНА ЗАБРАЛА В МЕНЕ ВСЕ

Війна забрала вечори з батьками, з обіймами, розмовами про день і життя. Відчуття затишку. Зараз ми в різних місцях, але ми разом у своїх почуттях один до одного.

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ С.Д.СКЛЯРЕНКА

Звичний уклад життя. Прогулянки в лісі з сім'єю та друзями. Можливість обирати для читання книжки з полиці, коли торкаєшся обкладинки, відчуваєш запах сторінок. Улюблені речі, які і досі висять в шафі та чекають нас та ще багато чого... Але в нас є спогади про минуле життя, і вони зігрівають,
Війна забрала бажання мріяти та можливість планувати майбутнє.

Але я нарешті почала помічати життя тут і зараз, не вимагати від себе багато. Бути іноді сильною, а іноді й слабкою.

Війна забрала можливість зустрічатися з друзями в улюблених місцях. Зараз спілкування тільки онлайн. Але я так само ціную кожного і сумую.

Війна забрала можливість мандрувати під час відпустки з батьками. Повертатись в улюблені місця робити фото, записувати відео і просто радіти.

МОЄ ЖИТТЯ ТА ЖИТТЯ МОЄЇ РОДИНИ ЗМІНИЛОСЯ

Моя мама не має можливості обійняти батьків, родичів, друзів, коли захочеться, погладити нашого кота, або погратися з собакою, не має можливості повністю обирати свої дії та своє життя зараз. Все змінила війна та що робити, зараз диктують зовнішні умови. Але ніхто не відбере в нас внутрішнє почуття свободи, можливість обирати в що вірити та любов до України і її людей – країни,

Кожного дня я замислююсь над тим, наскільки війна змінила наше життя. Початок війни я пам'ятаю дуже добре і коли згадую цей день, по моєму тілу йдуть мурахи.

ПЕРШИЙ ДЕНЬ – ЦЕ БУВ РАНОК

24 лютого 2022 року , на годинику було 04:45, я прокинулася від вибухів, виглянула у вікно та не могла повірити тому, що стовпи вогню та диму, ворожі танки та техніка руйнували наш край, нашу Херсонсонщину та моє село Малокаховку

В ТОЙ ДЕНЬ МИ ВСІ НЕ ЗНАЛИ ЩО РОБИТИ

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ С.Д.СКЛЯРЕНКА

Як нам бути далі? Потім ми побачили виступ Президента про те, що почалася війна. Наш край був захоплений, ми не мали ніяких прав та свобод, тільки страх та паніка і не відомо, що буде далі...

Ми жили на окупованій території, вікна заліпили офісним скотчем, все робили швидко, спали одягненими та з документами напоготові, кожен день проживали та раділи, що живі, коли в небі літали дрони, літаки та ракети, або були чутні звуки ворожої артилерії, ми ховалися в підвалі, потім між двома стінами або там, де встигли.

Лікарні не працювали, ліки коштували неймовірних грошей, харчові продукти зросли в ціні, сода та дріжжі були на вагу золота. Хтось наживався, а хтось просто виживав. Ми всі допомагали один одному, як могли, ходили до школи та ліпили вареники, щоб потім нагодувати людей. Ми навчалися дистанційно з вчителями, ходили на мітинги з лозунгом «Каховка – це наш край, це УКРАЇНА», але це не подобалося окупантам, які приходили та за допомогою зброї керували і наказували, що нам робити та як далі жити.

Війна почала змінювати будинки — в купи завалів, а живих людей в — мертві тіла. Людей забирали, знущалися, одних потім відпускали, а інших і досі немає та не відомо де вони...

ВІЙНА ЗМІНИЛА НАШ МАЛЬОВНИЧИЙ КРАЙ, ВІН СТАВ СІРИМ ТА НЕБЕЗПЕЧНИМ...

Далі війна змінила місце нашого проживання — довелося евакуюватися. Нас запросили пожити друзі, з якими батьки познайомилися в період навчання. Ми дуже вдячні Ані та Сергію, що жили з ними, ділили кров та мали дах над головою, були ситі, а наша нервова система адаптувалася до спокою.

Місце до якого нас запросили – це місто Золотоноша в Черкаській області, гарний край, привітливі люди, я пішла до школи, у мене з'явилися нові друзі, захоплення.

Але душа та серце моїх батьків не на місці, воно рветься додому, до рідного краю, де все знайоме та все рідне. Вдома залишилася бабуся, дідуся на жаль вже не має, не дочекався він нас, не дочекався кінця війни, не змогли ми з ним проститися, серце і досі болить та плаче...

Війна змінила звичне для нас життя: ми не подорожуємо, не розважаємося, не бажаємо робити собі приємності. Мама не купує нових речей, бо війна може це все забрати — одним прильотом.

РАДІСТЬ ЖИТТЯ — У МАЛЕНЬКИХ ДРІБНИЦЯХ ТА ЕМОЦІЯХ, І ЇХ НЕ ТРЕБА ВІДКЛАДАТИ НА ПОТІМ, ТРЕБА ЖИТИ ЗАРАЗ ТА КОЖНУ ХВИЛИНУ.

Ніколи не здаватися і не опускати руки — наш девіз за останні місяці.

Війна навчила цінувати рідний дім, оточення, усвідомлення, що матеріальні блага не такі важливі, як свобода та безпека сім'ї.

СЄВЄРОДОНЕЦЬК ЛУГАНСЬКА ОБЛАСТЬ

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ С.Д.СКЛЯРЕНКА

БАЛАЦЬКИЙ ДЕНИС

ЦЕ БУЛО ДУЖЕ ГАРНЕ І КВІТУЧЕ МІСТО

Мене звати Балацький Денис. Я із міста Сєвєродонецьк Луганської області. Це було дуже гарне і квітуче місто, доки не почалась війна. Під постійними обстрілами не можливо було жити, наш будинок зруйнували, тому ми вирішили виїхати з міста.

ПОСТІЙНІ ОБСТРІЛИ

МИ ЗАЛИШИЛИ ВСЕ І ПРИЇХАЛИ В ЗОЛОТОНОШУ.

ВСЕ БУДЕ УКРАЇНА!!!

Моє місто зараз окуповане, але я сподіваюсь, що війна скоро закінчиться.

СЄВЄРОДОНЕЦЬК ЛУГАНСЬКА ОБЛАСТЬ

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ. С.Д.СКЛЯРЕНКА

БАЛАЦЬКА МАРІЯ

Мене звати Балацька Марія. Навчаюсь я в 4-а класі Золотоніської гімназії. Моя родина із міста Сєвєродонецьк Луганської області. Це було дуже гарне і квітуче місто, допоки не почалась війна. З 2014 року місто було під постійними обстрілами.

Жити там було дуже важко, наш будинок зруйнували, тому ми вирішили виїхати з міста.

Я УКРАЇНКА!

ВСЕ БУДЕ УКРАЇНА!!!

Ми залишили все і приїхали в Золотоношу. Моє місто зараз окуповане, але я сподіваюсь, що війна скоро закінчиться

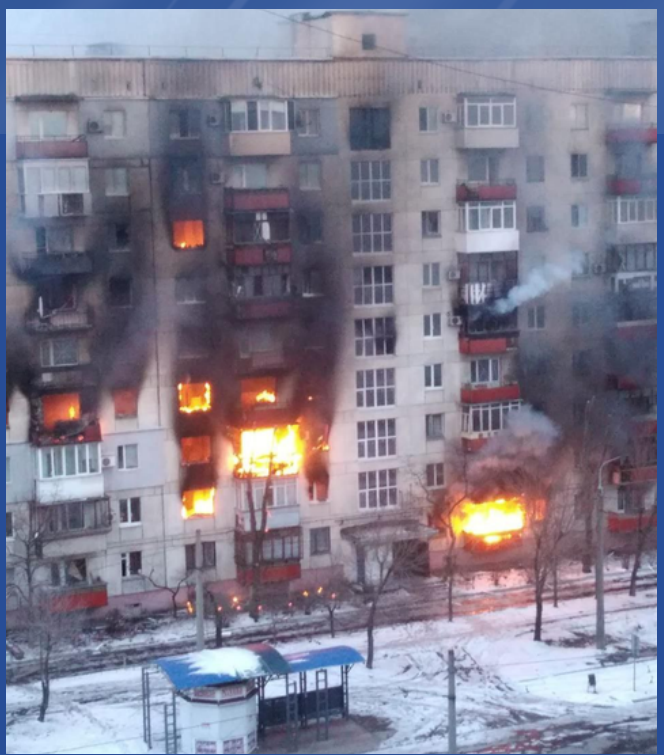

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ. С.Д.СКЛЯРЕНКА

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ. С.Д.СКЛЯРЕНКА

БЛАГОДАТНЕ ЗАПОРІЗЬКА ОБЛАСТЬ

КВІТКО ЗЛАТА КВІТКО ЯРОСЛАВ

До цього жили в Запорізькій області Токмацький район село Благодатне
Проживали в до початку повномасштабного вторгнення.
Батько, Квітко Олексій Іванович, військовослужбовець з 2016 року.

Мама, Капустинська Марина Анатоліївна, мала невеликий бізнес, виховувала трьох дітей..

І ПРИЙШЛА ВІЙНА

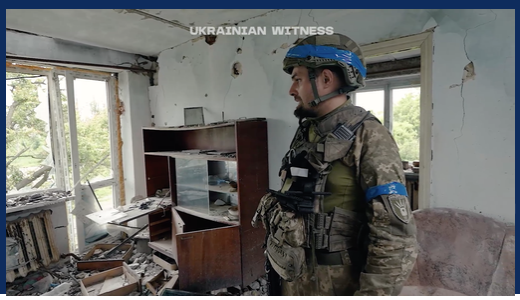

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ. С.Д.СКЛЯРЕНКА

ПІСЛЯ ПОЧАТКУ ВІЙНИ ПРОВЕЛИ В ОКУПАЦІЇ ТРИ МІСЯЦІ

Виїхали до Запоріжжя; потім- Львів, далі Австрія, , Польща.

На даний момент проживаємо в Золотоноші з 22.10.2022
Дуже вдячні громаді і місту за теплий прийом

ГЕНІЧЕСЬК ХЕРСОНСЬКА ОБЛАСТЬ

ПОЛЯКОВА КАРИНА

ЖИТИ В ОКУПАЦІЇ - ЖАХЛИВО.

В одну мить моє чудове місто Генічеськ перетворилося на місце страху і болю з запахом пороху та загарбниками на вулицях. Від минулого життя в одну мить залишились тільки спогади.

Найболючіше було побачити і усвідомити те, що більшість моїх друзів, знайомих та просто людей яких я роками знала й поважала, перейшли на сторону ворога.

Перше що зробили вороги: намагалися позбавити місцевих жителів можливості спілкування. Нормального мобільного зв'язку не було, а коли він зовсім зник то доводилося бігати шукати безкоштовний інтернет, щоб дізнатися хоч щось якісь новини

Дуже страшно було ходити по місту, скрізь була символіка окупантів і це дуже давило морально й емоційно. Лячно було коли окупанти проходили повз мене з автоматами. Щоразу в своїх думках я молилася (хоча до цього не дуже вірила в Бога) щоб вони не забрали мій телефон на перевірку.

Влітку нам з мамою після декількох спроб таки вдалося виїхати з окупації, але це був ще той квест. Нас не пропускали і сказали заночувати на заправці. Але назвати це заправкою було дуже важко, це місце швидше нагадувало смітник з натовпом змучених, виснажених людей та черги з машин.

Виїзд у Запоріжжя був як ковток свіжого повітря, але й там ми були недовго. Восени був приліт недалеко від нашого тимчасового житла, тому було прийнято рішення їхати в Золотоношу.

Тут я почала навчатися в 9 класі. Швидко знайшла нових друзів, познайомилась з вчителями. Я щаслива від того, що в моєму житті тепер є стільки хороших людей, але про родичів в окупації ми пам'ятаємо.. Я дуже сумую за рідною домівкою, вірю в перемогу, в наших воїнів світла і сподіваюсь повернутись в рідне місто.

ТРОЇЦЬКЕ ЛУГАНСЬКА ОБЛАСТЬ

НЕДРАГА ОЛЕКСАНДР

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ. С.Д.СКЛЯРЕНКА

Мене звуть Саша Надрага. Навчаюсь у 3 – В класі Золотоніської гімназії ім.С.Д.Скляренка. Родом я із Луганської області. На момент початку війни проживав з мамою та татом в смт.Троїцьке Сватівського району Луганської області.

24 лютого 2022 року ми прокинулися від тривожних дзвінків, що розпочалася війна. Швидко зібравши найнеобхідніші речі, вранці цього ж дня, ми виїхали до родичів в Івано-Франківську область.

І ЗНОВУ ПЕРЕЇЗДИ

Проживали в селі Гринівка протягом трьох місяців. Я дистанційно навчався у місцевій школі, закінчив перший клас. Згодом тата по роботі переводять до міста Кропивницький, тож ми всією сім'єю переїджаємо на нове місце.

З вересня 2022 року нас очікував новий переїзд. Ми в Золотоноші. Мені подобається це місто, та школа в якій я навчаюся.

ЧУГУЄВ
ХАРКІВСЬКА ОБЛАСТЬ

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ. С.Д.СКЛЯРЕНКА

ВОЛКОДАВ ОЛЕКСАНДР

Пам’ятаю цей день наче б то вчора, коли прокинувся і пішов з бабусею за братом. У небі висіла величезна чорна хмара пилу, від попадання ракетами по будинках, плач дітей і вмовляння дорослих...

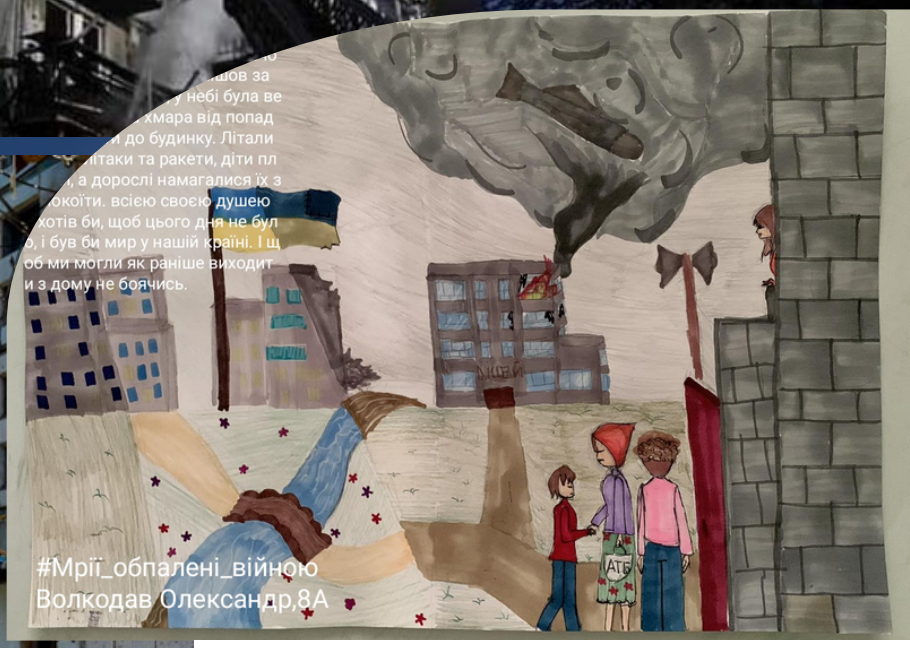

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ. С.Д.СКЛЯРЕНКА

НАЙЗАПОВІТНІША МРІЯ - ВІДМОТАТИ ЧАС І ЩОБ ЦЬОГО ЖАХІТТЯ НЕ БУЛО, ЩОБ НІХТО НЕ ПІЗНАВ ГОРЯ ТА ВТРАТ, ЩОБ СВІТИЛО СОНЕЧКО НАД МИРНИМИ ПРОСТОРАМИ УКРАЇНИ.

Тризуб
Державний символ України

ХАРКІВ

САЗОНОВІ ЛІЯ ТА СОФІЯ

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ. С.Д.СКЛЯРЕНКА

РОЗПОВІДЬ МАМИ ЮЛІЇ ПЕТРІВНИ...

24 лютого Софія розбудила чоловіка, а потім вже і мене, бо налякалась якогось, як вона сказала,"грому". Я з просоння не зрозуміла нічого, говорю, може гроза .....

А чоловік каже: ні Юля, там літак чутно, потім вибух. Неподалік від нас була військова частина. Лія спала у кімнаті з бабусею. Теж прокинулись. В Харкові ми жили на Північній Салтівці, чистий та зелений район міста, дуже населений, багато дітей. Нам дуже там подобалось.

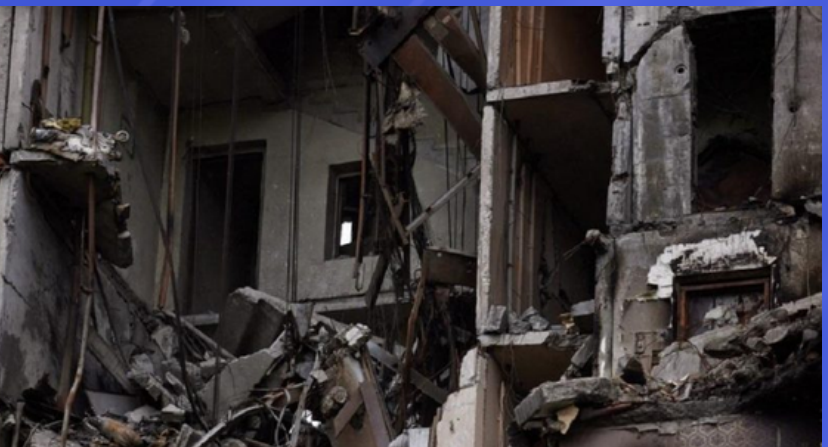

Так для нас почалась війна. Ми покидали речі на перший час. Дякувати богу, машину ми заправили напередодні, ввечері. Куди їхати, ми ще не розуміли.... Тут до чоловіка подзвонили господарі квартири, яку ми винаймали, та запросили до себе.

Три тижні ми мали змогу готувати їжу та приймати душ, прати речі, завдяки цим людям. На другу добу ми спали в підвалі, проводили час з родиною , облаштувавши якесь місце для сну. Було важко, дітям було по 4 роки та 8 місяців. В підвалі ще ховались люди, сім'ї з дітьми.

Через деякий час чоловіку зателефонував армійський друг та покликав до себе в Золотоношу. Чоловіки проходили тут службу разом ще у 90-х роках.

Було дуже лячно їхати, але ми наважились.

НОВА СТОРІНКА НАШОГО ЖИТТЯ

Так ми опинилися в Золотоноші 16 березня 2022 року

В вересні 2022 діти пішли до садочка «Веселка» у старшу групу. Згодом - у гімназію. Діти довго лякалися гучних звуків.

Гроза лякає їх і дотепер, бо нагадує розрив ракети. Час від часу вони згадують Харків, бо це їх рідне місто. Але тут ми знайшли затишок та спокій.

НОВОПСКОВ ЛУГАНСЬКОЇ ОБЛАСТІ

ХВОРОСТЯН ГЛЄБ

Це дуже мальовниче місто, розташоване вздовж річки Айдар і оздоблене крейдяними горами.

До війни навчався в Новопсковському газопроводському ліцеї.

Навчався добре, мав багато друзів, відвідував гуртки з боротьби та армспорту. З початку повномасштабного вторгнення, селище потрапило під окупацію.

Було дуже страшно , тому родина була вимушена виїхати.

МОЯ РОДИНА - РОДИНА ПРИКОРДОННИКА

Тато з першого дня став на захист нашої Батьківщини. Виїжджали дуже тяжко, взявши в руки одну валізу.

Їхали через 4 країни, вистоювали довгі черги на пункті пропуску, терпіли всі незручності та довгий час. Потім довелося пожити в різних місцях - Київ, Закарпаття, Рівне.

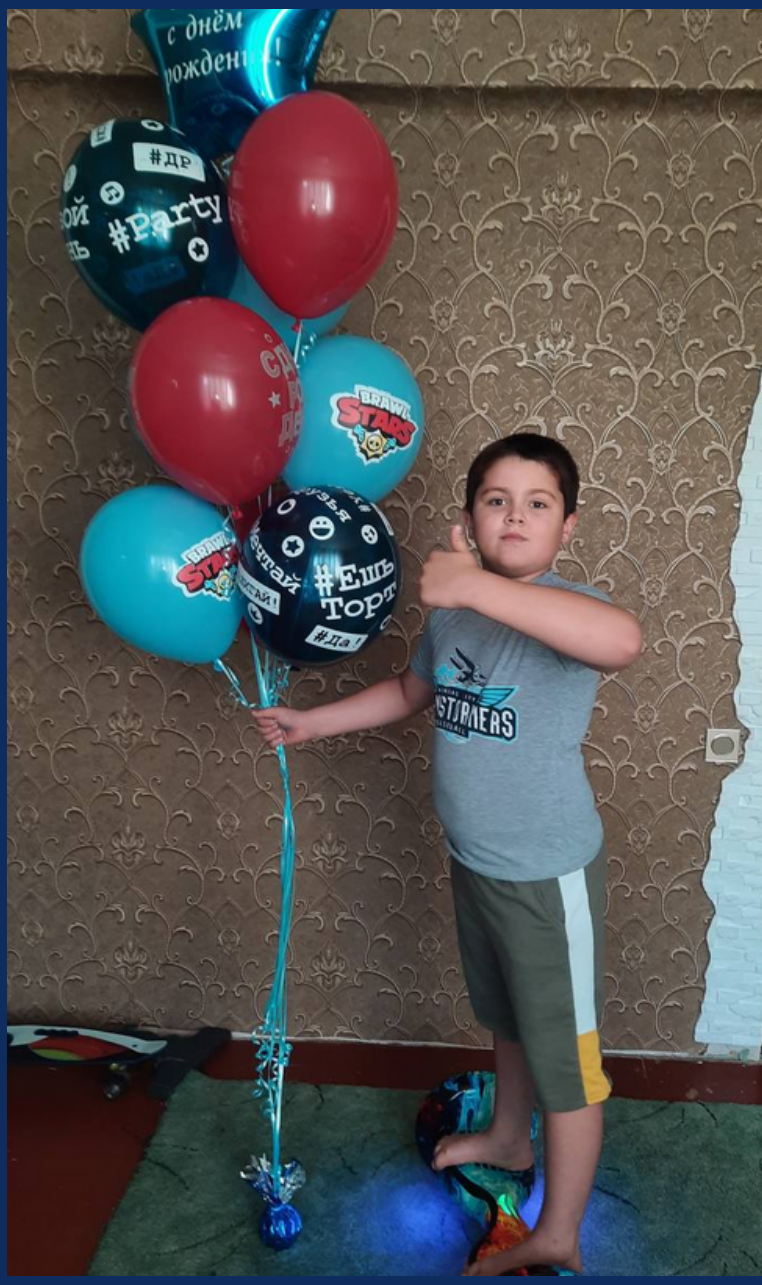

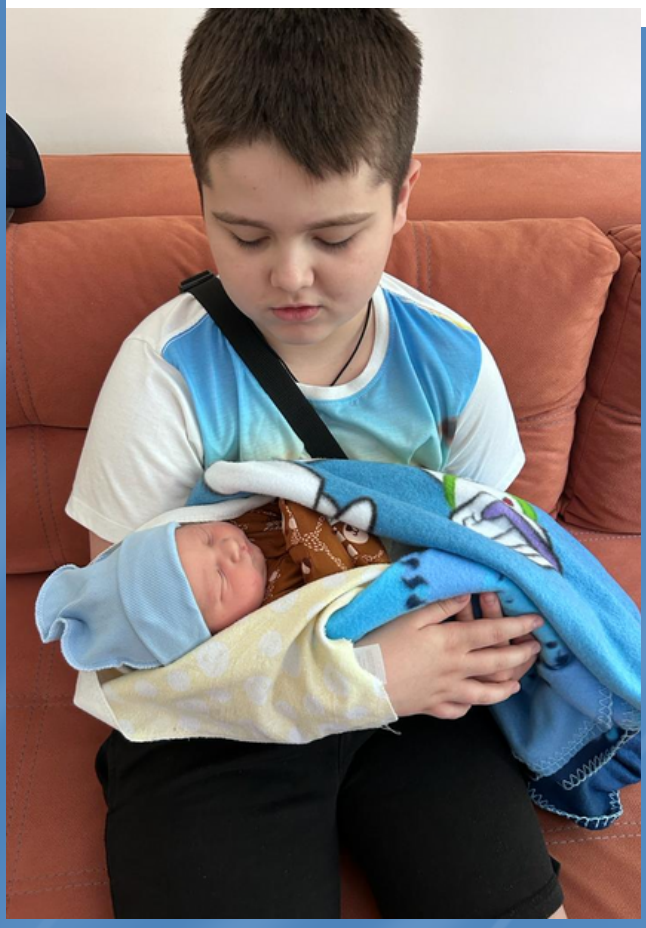

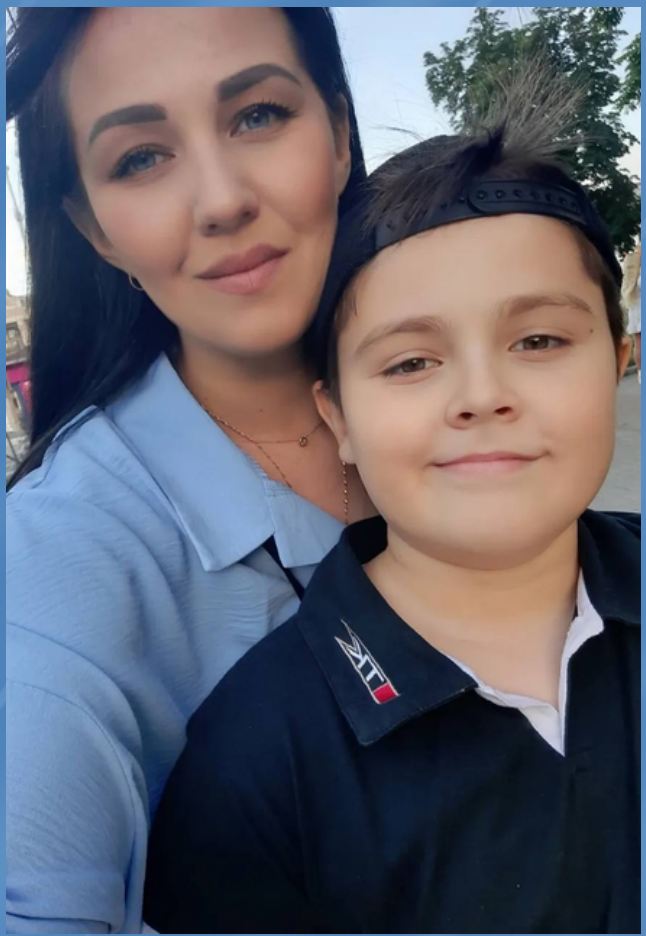

І от зараз доля привела в Золотоношу. Чекаємо перемогу і повернення додому.

МИКОЛАЇВ

ЛУЧЕНКО МИРОСЛАВА

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ. С.Д.СКЛЯРЕНКА

Ми родина Лученко: тато Григорій, мама Ольга та донечка Мирослава. Наша родина проживала в місті Миколаєві - це гарне, мальовниче місто на півдні України.

24 лютого 2022 року, день, який ми запам'ятаємо на все життя. Цей ранок ми зустріли в маленькому селі Вавилове, що на Миколаївщині. Майже з перших днів повномасштабної війни наша родина потрапила в реальність тисячі українців, що називається "окупація".

З нами цей важкий шлях довжиною в два місяці, проживали також наші бабуся та дідусь, тітка, дядько та маленький двоюрідний братик.

Головним завданням, дорослих, було забезпечити, здавалося неможливим в тій ситуації, спокій та безпеку для дітей.

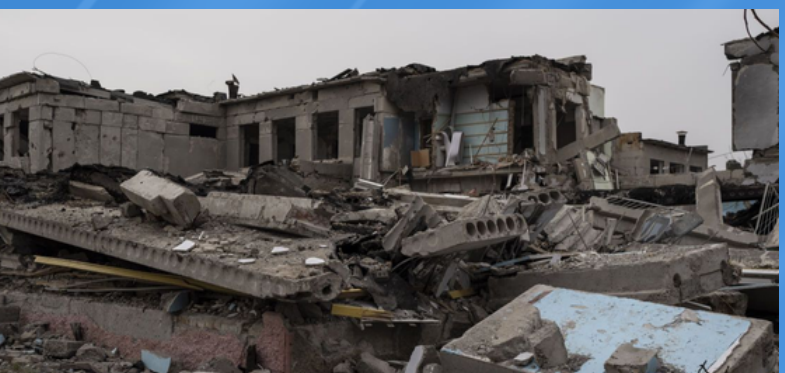

ВІЙНА

Звичні для нас комунікації зникали одна за одною: спочатку електроенергія, як наслідок вода, а згодом і газ. Проте це найменші проблеми які могли б бути: постійні обстріли, свист, вибухи - не замовкали ні на хвилину, та проносилися навколо нашого села з дня в день. Шляху для того, щоб безпечно покинути території не було, навкруги йшли важкі бої.

ОДНОГО ДНЯ В НАШЕ СЕЛО ЗАЇХАЛА ТЕХНІКА ПРОТИВНИКА

Вони почали облаштовувати свій штаб, а через три дні, пройшовши по вулицях села, дали наказ-звільнити перші дві вулиці, щоб в подальшому використати їх як лінію оборони,наша вулиця була однією з них.

Того дня й почалася наша важка дорога, яка привела нас до рідних в місто Золотоношу. Приїхавши сюди - ми отримали велику підтримку від людей, які нам ніколи не були знайомі за що хочеться їм висловити найщиріші слова подяки.

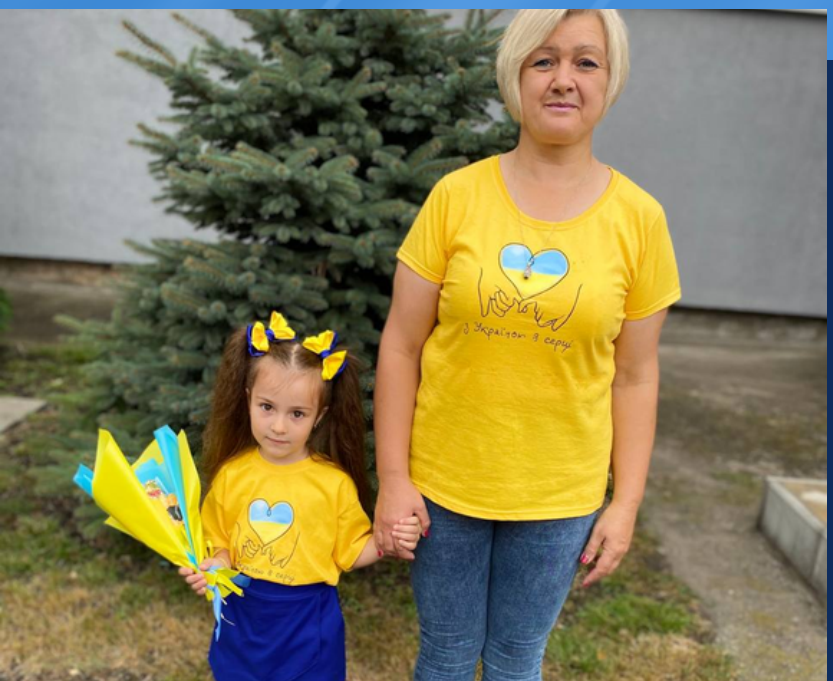

Зараз Золотоноша стала рідною для нашої родини, адже саме тут вперше були відкриті шкільні двері для донечки, тут вона зустріла перших шкільних друзів та першу найкращу вчительку.

Хоча на жаль немає ні єдиного безпечного місця в нашій квітучій Україні на даний час, саме в Золотоноші ми відчули себе в відносній безпеці.

ХАРКІВ
БУРКУТ ОЛЕКСАНДР

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ С.Д.СКЛЯРЕНКА

МОЄ МІСТО НЕСКОРЕНЕ

Харків, ми повернемось до тебе!

Мене звуть Саша. Наша сім'я вимушена була залишити рідне місто Харків та переїхати в Золотоношу через війну

у мене є молодший брат Максим. У Харкові я ходив в садочок та дуже любив гуляти в парку імені Горького та в еко парку ім.Фільзмана, там багато тварин яких можна годувати і тримати на руках

У нашому дворі багато дитячих майданчиків, де я любив гойдатись на гойдалці, спускався з гірки, грав з друзями.

ВСЕ В НАС БУДЕ ДОБРЕ

Я дуже сумую за своїм рідним містом і домівкою. Сподіваюсь ми незабаром повернемось і все в нас буде добре. А зараз я живу в Золотоноші, навчаюсь в Золотоніській гімназії ім. С.Д.Скляренка та маю багато гарних і добрих друзів.

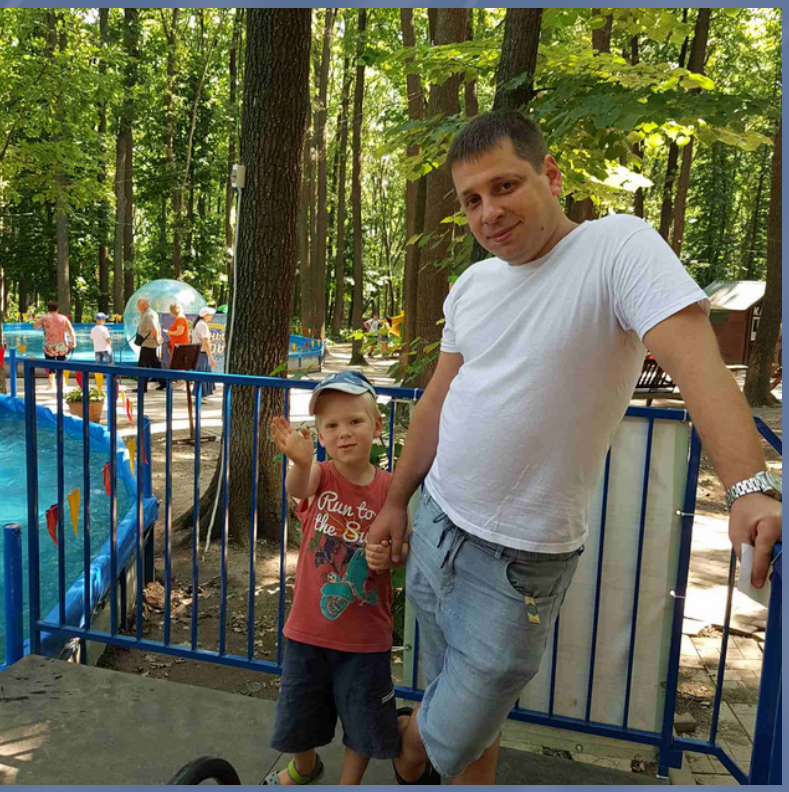

Війна... Ця клята війна. Вона внесла свої корективи в наше життя. Вона змінила нас, дорослих. Змінила наших дітей...
Вона вплинула на наші плани - ми їх просто не будуємо. Вона вкрала наші мрії... Все життя, кожна його хвилина наповнилась сірою буденністю.... Але ми зміцніли в своїх поглядах, діях та переконаннях.

Ми навчилися вірити в Бога. Ми навчились молитись, прощати, цінувати елементарні речі, відчувати тепло рідних, друзів і просто незнайомих людей. Людей з великої букви. Ми нарешті зрозуміли цінність того, нашого світу: тихих ранків, спільної вечері вдома, тепла, світла, води, інтернету... все це в нас було. І буде. Бо ми пов'язані однією мрією - однією для всіх, щоб швидше вона закінчилась - війна. І не просто закінчилась. Щоб настав МИР на нашій спільній планеті - Земля. Щоб повернулись додому живі і здорові наші Захисники та Захисниці. Ми все обов'язково витримаємо. У нас все вийде і вистачить сил та терпіння! Бо ми гордий і сильний народ. Ми - УКРАЇНЦІ!

ЗОЛОТОНІСЬКА
ГІМНАЗІЯ ІМ.
С.Д.СКЛЯРЕНКА

ЗОЛОТОНІСЬКА ГІМНАЗІЯ ІМ. С.Д.СКЛЯРЕНКА

ГОВОРЯТЬ СВІДКИ КЛЯТОЇ ВІЙНИ